

БІЛОРУСЬКІ КУПЦІ В МІСТАХ ВОЛИНИ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XVI – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVII ст.

Ключові слова: торгівля, Волинь, Білорусь, міста, товари, дороги.

Період ранньомодерної доби був часом пошвидленого розвитку товарно-грошових відносин, важливу роль для яких відігравала торгівля, безпосередньо пов'язана з інтенсивною урбанізацією Волині. Покликані до життя міста були значною мірою наслідком процесу формування великого землеволодіння та зростання економічної потуги краю. З іншого боку, значна кількість міських поселень, своєю чергою, сприяли прискоренню торгово-грошових відносин у регіоні, і в цьому не останню роль відводилась міській торгівлі. Навіть невеликі міста були торгово-ремісничими осередками, до яких тяжіли навколишні села, а крупніші міста виконували роль регіональних торгових центрів. Торги і, особливо, ярмарки сприяли швидкому розвитку міських поселень та збагаченню міщан.

Окрім внутрішньої, важлива роль належала зовнішній (міжрегіональній) торгівлі. Територіальна близькість та перебування, в рамках на той час, єдиної річсполитської держави сприяли підтриманню тісних взаємовигідних торгових контактів між білоруськими та українськими купцями.

Лише окремі аспекти білорусько-української торгівлі на Волині принагідно висвітлювали у своїх працях українські історики кінця XIX – початку XX ст. [7, с. 74–75, 102–103]. З новіших досліджень варто виокремити праці Я. Кіся, П. Саса та О. Сидорен [15, с. 82–87; 25, с. 138–140; 26, с. 156–183]. Останніми роками митній справі Великого Князівства Литовського і, зокрема теренам Волині, присвячені студії Л. Жеребцової [9–13], а торгівлю Волині вивчав В. Берковський [3–5]. Торгівлю сіллям на Волині описано у статті Н. Кравченко [18]. Ряд документів про присутність білоруських купців на волинських ярмарках опубліковано В. Кравченком у збірнику «Торгівля на Україні» [27]. Окремі згадки про купецьку діяльність білоруських купців на Волині відображено у працях білоруських істориків З. Кописького [17, с. 166] та В. Мелешка [21, с. 117]. Натомість безпосередньо проблематика торгівлі білоруських купців на Волині не стала предметом уваги дослідників. У пропонованій статті досліджується мережа торгових доріг, митна система, асортимент купецького товару, що привозили та вивозили з Волині, чисельність купецьких валок. Джерелами для статті послужили волинські

городські та земські книги (міські книги практично відсутні), які визначили і хронологічні рамки дослідження. Специфіка цих джерел хоча і не дає змоги вичерпно відповісти на поставлені питання, то все ж дозволяє хоч пунктирною лінією накреслити основні тенденції білорусько-української торгівлі на Волині у другій половині XVI – першій половині XVII ст.

Важливе значення для нормального розвитку торгівлі мала дорожня сітка, яка на Волині була доволі розгалужена. Вузловим пунктом був Луцьк. Зі сходу на захід через Волинь проходили дві великі дороги. Одна прямувала через Звягель, Корець, Межиріч, Гощу, Дорогобуж, Рівне, Олику, Луцьк, Торчин, Володимир і далі розгалужувалася на два напрямки: на Грубешів і на Городло. Інший шлях на захід через Полонне, Заслав, Ляхівці, Ямпіль, Кременець, Радивилів і далі по двох напрямках: на Лопатин, Стоянів, Сокаль, Белз, а також на Олесько, Золочів, Глиняни, Львів. З півдня головний шлях до Луцька прямував через Тернопіль, Збараж, Вишнівець, Кременець, Дубно, Дорогостай, Крупу. З Поділля на Луцьк проходив шлях через Красилів, Сульжин, Остріг. Північний (білоруський) напрямок теж був досить добре забезпечений дорогами. Завдяки густій судноплавній системі рік, найперше Прип'яті з її допливами (Турією, Стохотом, Стиром, Случчо), тісний зв'язок з Волинню мав Брест та Пінськ [23]. Досить густою була мережа внутрішніх волинських доріг [6]. На великому значенні доріг для розвитку міських поселень і їхньої торгівлі наголошували історики [30, с. 106–107]. Стан доріг далеко не завжди був задовільним, що зазначали дослідники [31, с. 174] і на що скаржилися сучасники [32, *syn.* 3742, к. 63].

Торгові контакти білоруських купців з містами Волині були давніми, про що красномовно свідчать слова пінських міщан сказані у вересні 1608 р. – «портомъ воденымъ комягами речкою Стыромъ от килку сот летъ еще и продки наши тымъ же портомъ рекою Стыромъ волною дорогою з давныхъ часовъ звыклоу с товарми своими до Луцка на ярмаркъ такъ же и без ярмарку хоживали» [28, ф. 25, воп. 1, спр. 80, арк. 1357адв.]. Найчастіше білоруські купці з Пінська, Бреста, Могилева і Слуцька приїжджали до волинських повітових міст: Луцька, Володимира і Кременця. Чисельність купців, зафіксована у джерелах, була

різною – від кількох до кільканадцяти. Так, на вересневому ярмарку 1581 р. у Луцьку було що найменше троє міщан з Могилева і двадцяттеро – з Пінська [27, с. 187–188]. На такому ж ярмарку 1585 р. зафіксовано 15 міщан з Пінська (було їх насправді набагато більше, бо мали в своєму розпорядженні 18 комяг, 7 півкомяг і 2 човни), 4 – з Могилева, та купці з Слущка (не вказано скільки) [28, ф. 25, воп. 1, спр. 34, арк. 1155–1158адв.]. У вересні 1592 р. у Луцьку було зафіксовано 28 купців з Могилева, 24 – з Слущка, 2 – з Вітебська і 1 – з Мінська [27, с. 226]. У вересні 1595 р. у Луцьку згадано четверо купців з Пінська і шестеро з Слущка [28, ф. 25, воп. 1, спр. 49, арк. 39]. На Луцький вересневий ярмарок 1609 р. прибуло 40 пінських міщан, які припливли на 12 комягах [28, ф. 25, воп. 1, спр. 84, арк. 504адв.–506, 536адв.–537], 21 пінських міщан зафіксований у Луцьку в 1626 р. [28, ф. 25, воп. 1, спр. 149, арк. 800–800адв.]. З огляду на безпеку, більш оптимальними були, мабуть, купецькі валки, безвідносно до того рухалися вони сухопутними чи водними шляхами [19, с. 79–80].

Серед товарів, які привозили білоруські купці до волинських міст чільне місце займали хутра і шкіри. Зокрема, хутра, шуби і шкіри були серед товарів могольовських та вітебських міщан, які вони продавали у Луцьку (1592 р.) [27, с. 226]. Слущкий міщанин Семен Федорович (1604 р.) привіз до Луцька шуби [28, ф. 25, воп. 1, спр. 70, арк. 837]. Купці з м. Петриковичі (1612 р.) Демид Ярмакович та Федір Пятнич, продали в Острозі луцькому міщанину Панасові Колбасі 300 шкір [28, ф. 25, воп. 1, спр. 93, арк. 39–39адв.]. Могольовський купець Андрій Соливнонович (1635 р.) продав у Луцьку володимирському єврею Вігдорові «футра попеличного хрибтовъ тридцат, а брушковъ тридцат за 387 золотих, однак єврей виявився шахраєм, бо гроші відразу не заплатив, пообіцявши зробити це згодом, а сам з товаром втік з Луцька. Цей же єврей аналогічно поступив з петриківським міщанином Василем Пюродковичем, у якого взяв 60 штук лисячого хутра і зник, не заплативши обіцяних 330 золотих [28, ф. 25, воп. 1, спр. 197, арк. 421 адв.–423адв.]. На луцький ярмарок (1609 р.) пінський міщанин Яско Борисович з дружиною Овдотією привіз взуття (боти) [28, ф. 25, воп. 1, спр. 84, арк. 505адв.]. Привозили білоруські купці на Волинь і сукно. Так, пінський єврей Ісаак Мошеєвич (1563 р.) привіз до Луцька на продаж «пят поставовъ сукна люнского, а шостий постав сукна влоского» [28, ф. 25, воп. 1, спр. 5, арк. 129адв.]. В. Мелешко відзначав, що могольовські купці привозили на українські ринки хліб, віск, мило. Інколи вони закуплений у Луцьку товар везли до Києва, а вже звідти по Дніпру до Могилева [21, с. 117].

У волинських містах білоруські купці не лише продавали, але й купували різноманітні товари. Зокрема, у 20-х рр. XVII ст. більше третини пінських купців спеціалізувалися на волинському напрямку, закупляючи тут передусім зерно, худобу та сіль [1, с. 213–214]. На це також звертав увагу відомий бі-

лоруський історик З. Кописький [16, с. 154]. На потребу великого князя литовського Жигимонта-Августа (1564 р.) на Волині було скуплено і відправлено до Мінська кількасот волів [27, с. 108]. У 1577 р. за дорученням князя Юрія Слущкого слущькі міщани Гришко Дмитрович, Іван Сковчю, Юшко Аршинович, Демид Єскович, Іван Москаль та Петро Милникович прибули до Луцька для купівлі коней [28, ф. 25, воп. 1, спр. 17, арк. 629адв.].

Одним з найбільш запотребованих товарів білоруськими купцями була сіль, яка у великих кількостях вивозилася з Волині. Сюди вона потрапляла з Прикарпаття: Галича, Долини, Дрогобича, Коломії [18]. Про її кількість можна судити зі слів галицького міщанина Василя Грабовецького, який свідчив, що з травня до липня 1606 р. з Галича до Луцька було привезено понад 300 возів солі [28, ф. 25, воп. 1, спр. 76, арк. 767]. За королівським привілеєм 1579 р. Луцьк, Кременець та Володимир отримали право складу солі [28, ф. 25, воп. 1, спр. 19, арк. 569–570; спр. 20, арк. 391–394; спр. 21, арк. 698адв.–702]¹. У королівському привілею Пінську на право складу солі (1563 р.) міщанам дозволялося їздити «до Луцка, соль в месте Луцкомъ у праселовъ, которую з Долины и с Коломыи, и з иншихъ местъ привозять, скуповати и до места Пиньского провадити» [22, с. 81]. Уже в квітні 1564 р. пінські міщани Сенко Рацевич, Олешко Козорізович, Іван Ісаєвич та Іван Шешнич прибули до Луцька на 4 комягах для купівлі солі [27, с. 107]. На вересневий ярмарок 1568 р. до Луцька по сіль приїхали пінський єврей Іцхак Мошеєвич разом з іншими міщанами [28, ф. 25, воп. 1, спр. 10, арк. 325адв.]. Інколи привезену до Луцька з Прикарпаття сіль відразу перевантажували на комяги, як це було у червні 1592 р., коли пінські міщани, привезену з Долини і Коломії сіль одразу «с телегъ на комяги брали» [27, с. 222]. Подекуди білоруські купці кооперувалися з місцевими купцями. Так, у 1599 р. пінський міщанин Максим Козлович спільно з луцьким міщанином Антоном Литвином займалися переправкою солі до Пінська [28, ф. 25, воп. 1, спр. 75, арк. 153адв.].

Умови торгівлі не були легкими, позаяк частими були зловживання митників та урядовців. Окрім державних митниць, були і приватні, що розміщувалися у маєтках шляхти [2, с. 71–72]. Волинський митний округ функціонував у складі луцької [29, с. 201, 245 (1520, 1522 рр.)], володимирської [28, ф. 25, воп. 1, спр. 3, арк. 17–17адв. (1568 р.); спр. 7а, арк. 44адв.–45 (1573 р.); спр. 21, арк. 125адв. (1588 р.)], кременецької [24, ф. 389, воп. 1, спр. 31, арк. 138 (1547 р.); 28, ф. 25, воп. 1, спр. 10, арк. 381–382 (1568 р.); ф. 21, воп. 1, спр. 21, арк. 29–29 адв. (1583 р.)], та ковельської [28, ф. 25, воп. 1, спр. 5, арк. 153адв. (1551 р.); ф. 35, воп. 1, спр. 1, арк. 8адв.–9 (1559 р.)], митних комор. У їх складі діяла значна кількість прикомор-

¹ Орендарями цих складів виступають брестські євреї Шмерло Давидович та Шауль Юдич.

ків. Останні фіксуються у Дубні, Горохові, Корці, Заславлі, Перемилі, Литовижі, Берестечку [8, с. 535; 28, ф. 25, воп. 1, спр. 130, арк. 428 (1622 р.)]. Документально вдалося встановити, що митні збори брали щонайменше у 40 приватних мастках [14, с. 109–111]. Багато митниць було встановлено незаконно, про що скаржилися міщани ревізорам волинських замків у 1545 р. [20, с. 159–163].

У липні 1580 р. кричівські міщани Наум Федорович і Васко Ігнатович свідчили, що незважаючи на королівський лист, яким міщани звільнялися від мита, луцькі митники Семен та Мошей Єскович вимагали його у них [28, ф. 25, воп. 1, спр. 22, арк. 12]. Згаданий вище галицький міщанин Василь Грабовецький (1606 р.) скаржився на єврея митника Якуба, який на прикорморку у Радивиліві, незважаючи на королівський привілей, що звільняв від мита все ж його взяв з міщан, що везли сіль [28, ф. 25, воп. 1, спр. 76, арк. 767]. Семеро пінських міщан (1608 р.) свідчили, що луцький підкоморій Ян Харлинський у містечку Вишеньки «дорогу волною на реце Стыру палми забил» і почав брати незвичне мито – по 6 грошей від кояги. Суперечки з ним затримали купців і вони окрім того, що змушені були в підсумку заплатити гроші, то ще й запізналися на луцький ярмарок. Свої збитки міщани оцінили у 2000 кіп грошей литовських [28, ф. 25, воп. 1, спр. 80, арк. 1357адв.]. Пінський бурмистр Богдан з своїм колегою міщанином Григорієм Волошиновичем направлялися до Берестечка (1614 р.), але у містечку Колках річку Стир, якою вони пливли, перегородив державця містечка Каспер Тудоровецький, який мав розпорядження власника поселення Рафала Лещинського не пропускати купців. Збитки від такої зупинки купці оцінили у 2000 золотих [28, ф. 25, воп. 1, спр. 99, арк. 357–358адв.]. Пінський купець Філон Коптієвич від себе і своїх 18 колег купців оскаржував чорторійського митника Міхеля Песаховича, який наважився взяти у міщан мито, яке вони уже раз заплатили у Луцьку від солі, що везли додому [28, ф. 25, воп. 1, спр. 130,

арк. 428–428адв.]. У травні 1626 р. 22 пінських купця скаржилися на луцького митника Якуба Гіршовича за несправедливо взяті з них мито за провіз солі [28, ф. 25, воп. 1, спр. 148, арк. 712–713адв.; спр. 149, арк. 800–800 адв.]¹. У липні того ж року 20 пінських міщан оскаржували того ж митника, який у Чорторійську взяв з них мито, чим завдав їм збитків на 3000 золотих [28, ф. 25, воп. 1, спр. 150, арк. 649адв.–650].

Значних збитків купцям завдавали міські урядники. У 1581 р. луцький лентвійт Якуб Клімашевський своєсільно взяв неналежне мито від могилівських та пінських міщан [27, с. 187–188]. Міщанин з Кричева Олексій Балієвич (1585 р.) свідчив, що їхав на ярмарок до Луцька, але у м. Степань місцевий староста Іван Одинець наказав слугам відібрати у нього частину товару, втрату від чого міщанин оцінив у 100 кіп грошей литовських [28, ф. 25, воп. 1, спр. 34, арк. 1055]. Того ж року луцький вїт Ян Жоравницький безпідставно оподаткував на луцькому ярмарку купців, зокрема і білоруських, з Могилева, Пінська і Слуцька [28, ф. 26, воп. 1, спр. 34, арк. 1064].

У 1595 р. державця луцького вїтвіства Григорій Колмовський несправедливо обійшовся з пінськими та случькими купцями [28, ф. 25, воп. 1, спр. 49, арк. 39]. У жовтні 1612 р. пінські міщани Ждан Гапонович та Грицко Волошинович від себе та інших міщан скаржилися на луцького вїта Олександра Загоровського та лентвійта Зенка, які по закінченню ярмарку затримали їх і змусили заплатити по пів золотого від кояг з сіллю і по золотому від кояг зі збіжжям [28, ф. 26, воп. 1, спр. 21, арк. 658адв.].

Все ж, незважаючи на такі перешкоди, торгівля білоруських купців у містах Волині була доволі жвавою, зважаючи на її обопільну вигідність. Білоруські купці здебільшого привозили мед, віск, хутро та шкіри, а вивозили сіль, зерно та худобу. Наявна джерельна база дала змогу встановити лише окремі епізоди цієї торгівлі, але не підлягає сумніву, що поїздки білоруських купців до волинських міст мали постійний характер.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Археографический сборник документов, относящихся к истории Северо-Западной Руси, издаваемый при управлении Виленского учебного округа : в 14 т. – Вильна, 1867–1904. – Т. 6 / доп. изд. О. Щербицким и А. Демьяновичем. – Вильна : Печатня губерн. правл., 1870. – 409 с.
2. Архив Юго-Западной России, издаваемый Временной комиссией для разбора древних актов, высочайше учрежденных при Киевском, Подольском и Волыньском губернаторах. – Киев : Унив. тип., 1869. – Ч. 5, т. 1 : Акты о городах (1432–1798 гг.) – 630 с.
3. Берковський, В. Деякі аспекти розвитку системи правового регулювання торгових відносин на Волині у XVI – першій половині XVII ст.: митне та гостинне право / В. Берковський // Укр. іст. зб. – 2003. – Вип. 5. – С. 78–92.
4. Берковський, В. До питання експорту товарів з Волині у XV – першій половині XVII ст. Торгівля воском та худобою / В. Берковський // *Ukraina Lithuanica: студії*

з історії Великого князівства Литовського. – 2009. – Т. 1. – С. 163–175.

5. Берковський, В. Ярмарки Волині як осередки внутрішнього, міжрегіонального та міжнародного ринків України (середина XVI – перша половина XVII ст.) / В. Берковський // *Дрогобицький краєзнавчий зб.* – 2003. – Вип. VII. – С. 121–129.

6. Боряк, Г. В. Торговельні шляхи на Волині в першій половині XVI ст. / Г. В. Боряк // *Минуле і сучасне Волині : тези доповідей та повідомлень Волинської регіональної іст.-краєзн. конф.*, 26–28 верес. 1985 р. – Луцьк, 1985. – С. 168–172.

¹ У червні того ж року вони занесли скаргу до луцького гроду на чорторійського митника Міхеля Песаховича, за неслухно взяті з них мито.

7. Грушевський, М. Історія України–Руси / М. Грушевський. – Київ : Наук. думка, 1994. – Т. 6. – 540 с.
8. Довнар-Запольский, М. Государственное хозяйство Великого княжества Литовского при Ягеллонах / М. Довнар-Запольский – Киев : Тип. Имп. Ун-та Св. Владимира, 1901. – Т. 1. – 806 с.
9. Жеребцова, Л. Класифікація джерел з історії митної організації на українських землях доби Великого князівства Литовського та Речі Посполитої / Л. Жеребцова // Укр. іст. зб. – 2004. – Вип. 7. – С. 416–434;
10. Жеребцова, Л. Волинь у торгових комунікаціях середини XVI – початку XVII ст.: деякі аспекти регламентації торгівлі / Л. Жеребцова // Укр. іст. зб. – 2005. – Вип. 8. – С. 75–84;
11. Жеребцова, Л. Митна справа на українських землях XIV – середини XVII ст.: джерелознавчий аспект / Л. Жеребцова // Українська історична наука на сучасному етапі розвитку : Міжнар. конгрес укр. істориків. – Кам'янець-Подільський ; Київ ; Нью-Йорк ; Острог, 2005. – Т. 1. – С. 126–136;
12. Жеребцова, Л. Структура таможенної системи Великого княжества Литовского в конце XV – середине XVI в. / Л. Жеребцова // Ukraina Lithuania: студії з історії Великого князівства Литовського. – Київ : Наук. думка, 2009. – Т. 1. – С. 144–162;
13. Жеребцова, Л. Деякі аспекти практичної роботи митної служби на землях Великого княжества Литовского / Л. Жеребцова // Ukraina Lithuania: студії з історії Великого князівства Литовського. – Київ : Наук. думка, 2013. – Т. 2. – С. 209–227.
14. Заяць, А. Умови функціонування міських поселень Волині XVI – першої половини XVII ст. (стримуючі фактори розвитку) / А. Заяць // Вісн. Львів. ун-ту. Сер. історична. – 2000. – Вип. 37. – С. 109–111.
15. Кісь, Я. З історії торговельних зв'язків України в XVI – першій половині XVII ст. / Я. Кісь // Іст. дослідження. Вітчизняна історія. – Київ, 1982. – Вип. 8. – С. 82–87.
16. Копыцкий, З. Ю. Торговые связи городов Белоруссии с городами Польши (конец XVI – первая половина XVII в.) / З. Ю. Копыцкий // Ист. зап. – 1962. – Т. 72. – С. 140–183.
17. Копыцкий, З. Ю. Экономическое развитие городов Белоруссии во второй половине XVII–XVIII в. / З. Ю. Копыцкий. – Минск : Наука и техника, 1966. – 227 с.
18. Кравченко, Н. Торговля сіллям на Волині в другій половині XVI ст. / Н. Кравченко // Студії і матеріали з історії Волині, 2012. – Кременець, 2012. – С. 225–239.
19. Кривонос, В. П. Торговые связи украинских земель с Балканами в середине XVI – первой половине XVII в. : дис. ... д-ра ист. наук : 07.00.02 / В. П. Кривонос ; Львов. гос. ун-т. – Львов, 1985. – 228 л.
20. Литовська Метрика. Книга 561. Ревізія українських замків 1545 року / підгот. В. Кравченко. – Київ : Наук. думка, 2005. – 462 с.
21. Мелешко, В. И. Могилев в XVI – середине XVII в. / В. И. Мелешко – Минск : Наука и техника, 1988. – 262 с.
22. Метрыка Вялікага княства Літоўскага : Кніга 44 : Кніга запісаў 44 (1559–1566) / падрыхт. А. І. Груша. – Минск : Арты-Фэкс, 2001. – 199 с.
23. Пришляк, В. «На тракті, який до Берестя вів...» (Суходільні й водні шляхи Берестейщини в XIV–XVIII століттях) / В. Пришляк // Пам'ятки України. – Київ, 2002. – № 3/4. – С. 83–85.
24. РГАДА.
25. Сас, П. М. Феодальные города Украины в конце XV – 60-х годах XVI в. / П. М. Сас ; АН УССР, Ин-т истории ; отв. ред. В. А. Смолий. – Киев : Наук. думка, 1989. – 232 с.
26. Сидоренко, О. Українські землі у міжнародній торгівлі (IX – середина XVII ст.). – Київ : Наук. думка, 1992. – 280 с.
27. Торговля на Україні, XIV – середина XVII століття. Волинь і Наддніпрянщина / упоряд. В. М. Кравченко, Н. М. Яковенко. – Київ : Наук. думка, 1990. – 350 с.
28. Центральний державний історичний архів України у Києві.
29. Archiwum książąt Lubartowiczów-Sanguszków / wyd. nakładem właściciela pod kier. Z. L. Radziwińskiego przy współudziale P. Skobelskiego i B. Gorczaka. – Lwów, 1887. – Т. 3 (1432–1534). – 450 s.
30. Arnold, S. Geografia historyczna. Jej zadania i metody / S. Arnold // Przegląd Historyczny. – 1929. – Т. 28. – S. 106–107.
31. Baranowski, J. Z dziejów handlu Polskiego w XVI – XVIII wieku. Handel wołami / J. Baranowski. – Gdańsk, 1977. – 105 s.
32. Biblioteka Czartoryskich w Krakowie. Oddział rękopisów.

Андрей Заяць

БЕЛОРУССКИЕ КУПЦЫ В ГОРОДАХ ВОЛЫНИ ВО ВТОРОЙ ПОЛОВИНЕ XVI – ПЕРВОЙ ПОЛОВИНЕ XVII В.

Резюме

Ключевые слова: торговля, Волинь, Беларусь, города, товары, дороги.

Базируясь на историографии вопроса и максимальном привлечении неопубликованных источников, сделана попытка исследовать деятельность белорусских купцов в городах Волини. Проанализирована дорожная сеть региона, в частности выгодные водные пути. Определено количество и значение для торговли таможен на Волини. Указано количество белорусских купцов, посещавших города Волини, в определенные года. Проанализирован ассортимент ввозимых с Беларуси и вывозимых с Волини товаров.

Andrii Zajac

BELARUSIAN MERCHANTS IN THE TOWNS OF VOLHYNIA DURING THE SECOND HALF OF 16TH – FIRST HALF 17TH CENTURIES

Summary

Keywords: trade, Volyn, Belarus, city, goods, roads.

Based on the historiography of the issue and the maximum involvement of unpublished sources, attempts to investigate activities of Belarusian merchants in the cities of Volhynia. Analyzed road network in the region, in particular best waterways. Determined the quantity and value to customs for trade in Volyn. Indicate the number of Belarusian merchants who visited the cities of Volhynia, in certain years. Analyzed range imported from Belarus and exported from the Volyn products.

Дата надходження у редакцію: 18.01.2016